

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: V.M., nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem ..., zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., Kovářská 4, 190 00 Praha, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2017 č.j. MV-47379-3/OAM-2017,*

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. dubna 2017 č.j. MV-47379-3/OAM-2017 se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou ze dne 18.4.2017 domáhal přezkoumání napadeného *rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2017, č.j. MV-47379-3/OAM-2017*, jímž bylo rozhodnuto o zastavení řízení dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákon o azylu*), o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6.4.2017. Správní orgán, tj. žalovaný, totiž dospěl k závěru, že žalobce ve své azylové žádosti nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a neuvedl nové skutečnosti, s žalobcem přitom neprovedl žádný pohovor ve smyslu ustanovení § 23 zákona o azylu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo možné usoudit, že správní orgán se aktuálním skutkovým stavem věci a případnou změnou podstatných okolností vůbec nezabýval a řízení

zastavil bez shromáždění dostatečného množství materiálů, ze kterých by bylo možné učinit závěr o důvodném postupu podle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že se žalobce domníval, že v jeho případě došlo k podstatné změně okolností, vztahujících se k jeho pronásledování a byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu a namítal porušení § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 50 odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.*), čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen *Úmluva*) spolu s ustanovením § 2 odst. 1 s.ř. a § 11a a § 12 a násl. zákona o azylu. Dle jeho názoru napadené rozhodnutí postrádalo základní atributy správního rozhodnutí a správní řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, probíhalo toliko jeden den, během kterého nedošlo ani k řádnému azylovému výsledku žalobce ani k možnosti, aby se obeznámil s podklady, ze kterých bude správní orgán při vydání rozhodnutí vycházet. Rovněž nebylo zřejmé, s jakými jinými žádostmi o mezinárodní ochranu a s jakými jinými podklady aktuální žádost žalobce o mezinárodní ochranu porovnával. Rozhodnutí považoval žalobce za nepřezkoumatelné, neboť z něj nebyla patrná správní úvaha žalovaného. Ke své situaci a azylově relevantním důvodům žalobce v žalobě uvedl, že má obavu z toho, že bude v důsledku vývoje vojenského konfliktu na Ukrajině povolán do armády a poukázal také na fakt, že jedinou žádostí o mezinárodní ochranu, kterou správní orgán projednal meritorně, byla jeho žádost z 21.6.2012. Řízení o žádosti o mezinárodní ochranu z 25.2.2014 bylo zastaveno podle ustanovení § 25 zákona o azylu. Je přitom obecně známou skutečností, že od 6.4.2014 na části ukrajinského území probíhá válečný konflikt mezi ukrajinskou armádou a proruskými separatistickými jednotkami. Žalobce navíc svůj rodinný a soukromý život již zcela přesunul do České republiky (dále jen *ČR*), kde má dvě nezletilé dcery, žijící v péči jejich matky, přítelkyně žalobce, přičemž on finančně přispívá na jejich živobytí a společně se svojí družkou o děti pečují. Byl proto názoru, že tyto důvody jeho azylové žádosti, jak by následně v průběhu řízení byly jím prokázány, je potřeba opětovně a řádně posoudit z hlediska možného naplnění důvodů pro přiznání mezinárodní ochrany dle § 12 a násl. zákona o azylu. Závěrem proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla přiložena kopie napadeného rozhodnutí a kopie pasů dcer žalobce.*)

Součástí žaloby žalobce učinil *návrh na přiznání odkladného účinku žalobě*. Vzhledem k tomu, že ve věci samé bylo rozhodnuto dříve, než uplynula lhůta k rozhodnutí o přiznání odkladného účinku, soud se tímto návrhem nezabýval.

Napadeným rozhodnutím, tj. *usnesením ze dne 7.4.2017, č.j. MV-47379-3/OAM-2017*, žalovaný rozhodl o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6.4.2017 tak, že správní řízení se dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavuje. Toto své usnesení odůvodnil tím, že žalobce dne 6.4.2017 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany z rodinných důvodů, neboť má v ČR dvě nezletilé děti. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že se jednalo o již třetí žádost žalobce na území ČR. Poprvé žádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 21.6.2012, řízení bylo vedeno pod č.j. OAM-181/ZA-ZA15-2012 a mezinárodní ochrana nebyla udělena. Podruhé žádal dne 25.2.2014, řízení bylo vedeno pod č.j. OAM-38/LE-BE02-2014, bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřípustnost žádosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, v tehdy platném znění, a bylo pravomocně ukončeno dne 30.5.2014, kdy nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu,

neboť žalobce nevyužil možnosti opravného prostředku. Žalovaný konstatoval, že žádost o mezinárodní ochranu podaná dne 6.4.2017 je další opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Správní orgán posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s tvrzeními žalobce, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany a dospěl k závěru, že neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Na základě uvedeného žalovaný dospěl k závěru o naplnění podmínek ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu a řízení o další opakované žádosti žalobce zastavil.

Po doručení *vyjádření žalovaného ze dne 5.5.2017 k žalobě a správního spisu* vedeného žalovaným v této věci *zdejší soud rozsudkem ze dne 18.5.2017 č.j. 60 Az 20/2017-34 zrušil pro vady řízení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2017 č.j. MV-47379-3/OAM-2017*, když dospěl k závěru, že žalovaný nevydal napadené rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, když v odůvodnění neuvedl důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, ani nijak neodkázal na konkrétní skutečnosti a tvrzení, které byly srovnávány v rámci podaných žádostí. Z napadeného rozhodnutí tudíž nevyplývá, na základě jakých rozhodných skutečností žalovaný rozhodl a jakým způsobem porovnal předcházející s poslední žádostí žalobce, tedy skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu a vyžaduje zásadní doplnění, což způsobuje vady řízení, pro něž je obsah napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelný. Dále pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela absentuje vyjádření k situaci v zemi původu žalobce.

Po podání včasné kasační stížnosti žalovaným ve věci *rozhodl Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) rozsudkem č.j. 9 Azs 186/2017-38 ze dne 11.10.2017*, jímž rozsudek zdejšího soudu ze dne 18.5.2017 č.j. 60 Az 20/2017-24 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Z odůvodnění rozsudku NSS vyplývá, že kasační stížnost žalobce byla shledána částečně důvodnou, když dle NSS rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti nebude zpravidla nutné odůvodňovat natolik důkladně jako v případě první opakované žádosti. ***Pokud by v obou těchto rozhodnutích byly řešeny stejné otázky, nic nebrání odkazu na relevantní části předchozího rozhodnutí.*** Závěr krajského soudu neobstojí, neboť důvody jednotlivých žádostí bylo možné vyčíst z předchozích rozhodnutí (*o první žádosti ze dne 21.6.2012, č.j. OAM-181/ZA-ZA15-2012, a druhé žádosti ze dne 25.2.2014, č.j. OAM-38/LE-BE02-2014*). Stěžovatel v napadeném rozhodnutí popsal důvody nynější žádosti a na předchozí rozhodnutí odkázal. Jeho závěr, že žalobce žádné nové relevantní důvody neuvedl, proto bylo možné věcně přezkoumat, což však krajský soud neučinil a tím zatížil své rozhodnutí vadou, pro kterou soud napadený rozsudek zrušil. Naopak NSS zdejšímu soudu přisvědčil v tom, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno ohledně relevantních změn v situaci v zemi původu žalobce. Žalovaný v rozhodnutí pouze konstatoval, že změny neshledal, a z kasační stížnosti je zřejmý jeho názor, že se k této otázce v podstatě vyjadřovat nemusí. NSS uvedl, že zcela shodnými otázkami se zabýval již v rozsudku ze dne 3.10.2017 č.j. 9 Azs 185/2017-38. Závěrem bylo uvedeno, že v novém řízení je krajský soud vázán

právním názorem vysloveným v rozsudku (§ 110 odst. 4 s.ř.s.) a také, že o náhradě nákladů řízení rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění (*soudní řád správní, dále jen s.ř.s.*) *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán).*

Podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení; zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Podle § 75 odst. 2 věta první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*

Ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu je následující *Pro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.*

Dle § 68 odst. 3 s.ř. *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

Dále soud vycházel ze znění § 11a odst. 1 písm. a) odst. 2 až 4 zákona o azylu, § 3 a § 50 odst. 1 až 4 s.ř., které citoval již v rozsudku ze dne 18.5.2017 č.j. 60 Az 20/2017-34, proto na ně pro stručnost odkazuje, jelikož uvedený rozsudek byl doručen všem účastníkům řízení.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. *Zdejší soud vázán v této věci právním názorem vysloveným ve shora citovaném rozsudku NSS ze dne 11.10.2017 (§ 110 odst. 4 s.ř.s.), na jehož celé odůvodnění pro stručnost odkazuje, rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí z níže uvedených důvodů.*

Zdejší soud setrval na svém závěru, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu a navíc i samotné odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, jelikož se žalovaný řádně nevypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi, konkrétně pak se situací v zemi původu žalobce, proto *soud shledal žalobu důvodnou.*

V odůvodnění napadeného rozhodnutí *zcela absentuje vyjádření k situaci na Ukrajině.*

Žalovaný se omezil na pouhé konstatování, že „dospěl k závěru, že výše jmenovaný neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaný byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.“ Přitom i v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají. I podle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6.3.2012 č.j. 3 Azs 6/2011-96: „Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. **Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany.** Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“. Změna situace v zemi původu žalobce od podání předcházející žádosti je rozhodně případnou novou skutečností, proto se jí musí žalovaný zabývat a přezkoumávat ji. Žalovaný má navíc zcela jistě aktuální zprávy o situacích v zemích původu žalobců k dispozici z jiných řízení o žádostech, které u něho v tu dobu probíhají, proto obstarání těchto informací nemůže být nepřiměřenou zátěží pro řízení o opakované žádosti, ani jej nijak zvlášť nezpomalí, aby žalovaný nemohl stihnout rozhodnout v zákonné lhůtě. Proto by měl minimálně uvést, že je mu z jeho činnosti (případně z jakých konkrétních zdrojů) známa aktuální situace v zemi původu žalobce, kterou je Ukrajina. Tyto podklady pak musí být součástí správního spisu.

Nad rámec pak soud uvádí, že dle názoru NSS je dostačujícím podkladem pro přezkoumání žádosti o udělení mezinárodní ochrany pravomocné správní rozhodnutí, které je součástí správního spisu. Zdejší soud se přesto domnívá, že by bylo *minimálně vhodné v odůvodnění rozhodnutí o opakované žádosti označit konkrétní rozhodnutí, z něhož žalovaný vycházel*, což se v této věci nestalo. Označena byla pouze správní řízení o první a druhé žádosti žalobce a konstatován závěr, že žádost byla zamítnuta a řízení bylo zastaveno, ovšem *v celém rozhodnutí není uvedeno, že se jednalo o rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ze dne 13.7.2012, č.j. OAM-181/ZA-ZA15-K01-2012 a rozhodnutí o nepřípustné žádosti o mezinárodní ochraně a zastavení řízení ze dne 15.5.2014, č.j. OAM-38/LE-BE02-2014.*

S ohledem na shora uvedené, kdy žalobu soud shledal důvodnou, *rozhodl znovu o zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 7.4.2017 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.)*, který je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku. Žalovaný tedy v dalším řízení vydá nové rozhodnutí poté, co zjistí rozhodné skutečnosti pro vypořádání se s aktuální situací v zemi původu žalobce, aby bylo zjevné, že není možné se důvodně domnívat, že zde bude vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobce nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána. V řízení o kasační stížnosti byl sice úspěšný žalovaný, který však náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto mu nebyla přiznána.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a v § 104 s.ř.s. je uvedena nepřipustnost kasační stížnosti.

V Plzni dne 17. ledna 2018

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: K.